

Arrest

nr. 132 296 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 3 juni 2014 en de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 20 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 september 2012 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 20 mei 2014 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 3 juni 2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van elk van beide verzoekers (bijlage 13quinquies). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.09.2012 werd ingediend door.

B.A. (R.R.: 081022354394)

geboren te Simsir op 23.02.1981

+ echtgenote: B.Z. (R. R. : 087111142087) geboren te Chagarotar op 11.11.1987

** 4 minderjarige kinderen:*

B.K., geboren op 25.09.2007

B.F., geboren op 25.12.2008

B.Z., geboren op 16.05.2010

B.F., geboren op 09.03.2013

allen van nationaliteit: Russische Federatie

adres: Zwaluwlaan, 28 8900 Ieper

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 09.02.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 26.07.2011 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming" door de Raad. Voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure — namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beweren dat er nog een aanvraag art. 9ter lopende is. Echter, de aanvraag art. 9ter, ingediend op 25.11.2010, werd op datum van 03.10.2013 afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, hen betekend op 23.10.2013.

Verder beweren betrokkenen dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet geschonden wordt aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EN/RM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het

enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013 nr. 107,646 het volgende "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag dat voorziet dat bij alle' maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen, wat de geest, de inhoud, de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridische volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...)" (RvS februari 1696, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Wat de bewering betreft dat de belangen van de kinderen van betrokkenen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënten hun aanvraag moeten richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de burgemeester van de verblijfplaats.

De wet stelt echter woordelijk "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. België volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaren betrokkenen dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een 'humanitaire machtiging' te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art 9.2. Dat de Vreemdelingenwet met uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of met behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het ven welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hun in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van van hun verblijf". Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een regelgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft Het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter er bij hun weten geen strafonderzoek hangende is en ZIJ dus geen gevaar vormen voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Tot slot beweren betrokkenen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat

het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven.

Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig -en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Russen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omslachtigheid. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben inburgeringscursussen en Nederlandse lessen gevolgd, zijn werkwilleg, hebben sociale banden, leggen getuigenverklaringen voor en meneer heeft tevens een cursus lessen gevolgd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.4. Ter illustratie wordt de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster weergegeven, de bevelen zijn inhoudelijk meer identiek. De motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker

in uitvoering van artikel 75 § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : B.

voornaam : Z.

geboortedatum : 11.11.1987

geboorteplaats : Chagarotar

Het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van beslissing.

Op 04 februari 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 26 juli 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 (' betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen (...)"

2. Ontvankelijkheid

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij

aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 20 mei 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de beide bevelen om het grondgebied te verlaten -asielzoeker van 3 juni 2014 (bijlage 13quinquies). Verzoekers geven echter geen verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de asielprocedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 3 juni 2014 (bijlage 13quinquies) zijn een vervolgbeslissing van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij verzoekers asielaanvraag negatief werd beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in dat bevel zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop dit bevel is gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoekers betwisten geenszins dat hun asielaanvraag definitief werd beëindigd.

Het bestuur gaf verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van het bevel, met name: *“Op 04 februari 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 26 juli 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”.*

Verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en dat ze afzonderlijk werden betekend met vermelding van de beroepsmogelijkheid. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde bestreden beslissing. Tevens wordt ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werd met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen en de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogelijk een gevolg kan hebben voor het verder bestaan van de tweede en derde bestreden beslissing, zonder dat het evenwel een gevolg heeft voor de inhoud van de tweede en derde bestreden beslissing, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

De Raad stelt bijgevolg vast dat er geen samenhang bestaat tussen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) en de beslissing van 20 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard wordt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, die tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

In dit kader wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker het resultaat is van een gebonden bevoegdheid voor het bestuur. Hetgeen impliceert dat het bestuur na een eventuele vernietiging ervan gehouden is een nieuw bevel op basis van die gebonden bevoegdheid, (gelet op artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit) af te leveren. In dat opzicht kan het beroep tegen de beslissing houdende de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als belangrijker beschouwd worden.

Het beroep tot nietigverklaring is dan ook onontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 3 juni 2014.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 3 van het EVRM.

3.1.2. Verzoekers lichten hun eerste middel als volgt toe: *“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr.*

43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. de asielpcedures en de procedure medische regularisatie waren niet onredelijk lang en geven geen verblijfsrecht geen schending van art. 3 EVRM of art. 3 Kinderrechtenverdrag is bewezen ook de overige elementen niet kunnen aanvaard worden. Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is. Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met schoolgaande kinderen ten laste. De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.”

3.1.3. Verzoekers betogen dat de voormelde rechtsregels geschonden zijn, doordat in alle redelijkheid zou moeten worden geoordeeld dat zij wel degelijk de mogelijkheid moeten hebben om een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België in te dienen. Verzoekers betogen dat in hun dossier dezelfde criteria moeten worden gehanteerd, als diegene die in andere dossiers worden gehanteerd en zij lijken daarbij te verwijzen naar de criteria uit de instructie van 19 juli 2009. Verzoekers betogen voorts dat geen afdoende rekening werd gehouden met hun sterke sociale binding met België en met de elementen van integratie.

3.1.4. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het eerste middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS nr. 39.750 van 18 juni 1992, Arr. RvS 1992, z.p.).

3.1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 20 mei 2014 onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen ‘buitengewone omstandigheden’ hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

3.1.6. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit artikel 9 van de vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

3.1.7. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.1.8. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.9. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekers aangehaalde argumenten en elementen betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft onderzocht. De overwegingen van de gemachtigde laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht. De Raad wijst er daarbij op dat de gemachtigde wettelijk gezien een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.10. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij hier schijnbaar vergeet.

3.1.11. Waar verzoekers betogen dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de instructie van 19 juli 2009, hoewel deze vernietigd werd door de Raad van State in haar arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009. In dat arrest werd de instructie immers vernietigd omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. Dit vernietigingsarrest heeft werking *erga omnes*, zodat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de vernietigde instructie. Het bestuur en verzoekers zijn gebonden door de vigerende wetgeving. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Evenmin kunnen zij de verwachting koesteren dat het bestuur in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak zou motiveren aangaande de criteria besloten in de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

3.1.12. De Raad wijst er tot slot op dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS, nr. 198.769 van 9 december 2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van het bestuur om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Het eerste middel is niet ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel werpen verzoekers de materiële motiveringsplicht, de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur op.

3.2.2. Verzoekers lichten hun tweede middel als volgt toe: *“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tót een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst. Dat verzoekers nu juist niet terugkunnen naar hun land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kunnen indienen in het land van herkomst. Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt vanuitgegaan alsof verzoekers zomaar een visum zouden kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekers terug naar hun land van herkomst zouden zijn gegaan, zij nooit enig visum zullen kunnen bekomen vanwege de Belgische overheid. Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.”*

3.2.3. Verzoekers verwijzen samenvattend opnieuw naar haar integratie en zij menen dat de afwijzing van hun asielaanvraag niet tot gevolg heeft dat haar situatie in België en haar humanitaire omstandigheden door de gemachtigde niet meer dienen te worden onderzocht, daar het voorwerp van de asielpprocedure uiteraard verschillend is van het voorwerp van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.2.4. De Raad wijst naar de motieven van de bestreden beslissing, waaruit afdoende blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met alle aangevoerde elementen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, vermits elementen van persoonlijke integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door in de aanvraag te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal netwerk, hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. Pas indien het bestuur van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening houdt met de elementen van integratie.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en tenslotte op de schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2. Verzoekers lichten hun derde middel als volgt toe: *“DERDE MIDDEL Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aan- genomen. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandig- heden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW. In de bestreden beslissing wordt gesteld alsof er geen procedure meer aanhangig zou zijn, doch dit is niet correct, er is een beroepsprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 03.10.2013 én er is een nieuwe aanvraag de kinderen genieten onderwijs in België de verzoekers zijn totaal verankerd er is sprake van langdurig verblijf met meer dan 4 jaar procedure asiël & medische regularisatie Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht. "Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haaibaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezins- leden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).*

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging." Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven. Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekers gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het zodoende maar normaal is dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België kunnen indienen. Verzoeker verwijst naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking. Verzoeker heeft verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hem gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet. Het staat vast dat als verzoekers thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoeker. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden. Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

3.3.3. Voor wat betreft de vermeende schendingen van de materiële motiveringsplicht, de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

3.3.4. Aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM geldt de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat het gezin van verzoekers zou worden ontwricht. Daarenboven wordt in de motivering van de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Verder beweren betrokkenen dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet geschonden wordt aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”*

3.4.1. In een vierde middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, de schending van de materiële motiveringsplicht, de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

3.4.2. Verzoekers lichten hun vierde middel als volgt toe: *“SCHENDING ART 7 VW SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci". Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM. In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Door zomaar een bevel om het grondgebied te gaan betekenen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad. Het schendt ten zeerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van het kind van verzoekers dat zeer hulpbehoevend is en volledig afhankelijk van de goede zorgen van haar ouders”.*

3.4.3. Verzoekers menen dat er geen rekening zou zijn gehouden met de situatie in het land van herkomst. Verzoekers achten hun rechten van verdediging geschonden doordat zomaar een bevel om het grondgebied aan hen betekend werd.

3.4.4. In antwoord op verzoekers kritiek blijkt dat de in casu bestreden beslissing genomen werd zonder verwijderingsmaatregel, zodat hun beschouwingen iedere grondslag missen.

3.4.5. De Raad stelt vast dat het door verzoekers ontwikkelde vierde middel kennelijk geen betrekking lijkt te hebben op de *in casu* bestreden beslissing van 20 mei 2014 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl niet

dienstig kan worden betwist dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet ontvankelijk zijn (RvS, nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. RvS, 1993, z.p.).

3.4.6. Verzoekers verwijzen slechts op vage wijze naar de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, zonder daarbij evenwel in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing zelf. Immers werd door de gemachtigde terecht reeds vastgesteld dat de loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

3.4.7. Verzoekers voeren aan dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair is en dat ontvoeringen en verdwijningen belangrijke onveiligheidsfactoren uitmaken. Onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen, "*die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht*" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit de asielaanvragen van verzoekers dewelke reeds door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen negatief werden beantwoord op respectievelijk op 4 februari 2011 en 26 juli 2011.

3.4.8. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS, nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS, nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS, nr. 104.674 van 14 maart 2002). Andermaal beperken verzoekers zich tot een algemeen betoog zonder daarbij afbreuk te kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

3.4.9. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.

3.4.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS, nr. 101.624 van 7 december 2001). De bestreden beslissing die supra reeds werd geciteerd is ten genoeg van recht met draagkrachtige motieven omkleed.

Wat betreft de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel tonen verzoekers niet aan als zou het bestuur zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat het bestuur deze gegevens niet correct gekwalificeerd zou hebben. Evenmin tonen verzoekers aan dat er geen grondig onderzoek naar hun aanvraag werd gevoerd noch dat elementen uit hun aanvraag onbeoordeeld bleven in de motivering van de bestreden beslissing.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekers niet toelichten op welke wijze de bestreden beslissing precies dit wetsartikel schendt. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook om die reden naar vaste rechtspraak van de Raad van State onontvankelijk.

Het vierde middel is niet gegrond.

3.5.1. In een vijfde en laatste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM alsook op de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.5.2. Verzoekers lichten hun laatste middel als volgt toe: "*VIJFDE MIDDEL SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet*

langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een inreisverbod er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een inreisverbod maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger). Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat om alle redenen hierboven vermeld eveneens het medebetekende bevel om het grondgebied te verlaten, bestreden worden en de vernietiging zich opdringt".

3.5.3. Verzoekers verwijzen in laatste middel nogmaals naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De Raad verwijst dan ook naar de bespreking van artikel 3 van het EVRM in voorgaand middel.

3.5.4. Terwijl ook verzoekers hun beschouwingen nopens de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen worden aangenomen. Door de Adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 4 februari 2011 en in hoger beroep door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op 26 juli 2011 werd immers een gedegen onderzoek gevoerd naar de subsidiaire beschermingsstatus doch werd geoordeeld dat deze aan verzoekers diende te worden geweigerd. Verzoekers hun beschouwingen zijn dan ook niet dienstig.

3.5.5. In zoverre verzoekers zich beroepen op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat artikel 13 EVRM alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. (cfr. J. VELU en R ERGEC, "La Convention Européenne des droits de l'homme", Bruxelles 1990, p. 93.)

3.5.7. Verzoekers beperken hun betoog tot ongestaafde beschouwingen, terwijl de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van hun asielaanvraag en niet werden weerhouden. In zoverre verzoekers middels haar uiteenzetting een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zouden beogen, herhaalt de Raad dat zij zulke beoordeling niet vermog te maken.

3.5.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS, 17 januari 2007, nr. 166.820). Zoals uit de uitvoerige bespreking van de middelen blijkt werd de bestreden beslissing van 20 mei 2014 wettig en naar rede genomen.

Het vijfde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC